

☰ Menu



# Støt POV - og få medlemsfordele

**Støt os** og modtag Paavo Matsins 'Gogol Disko' som gratis e-bog, hvis du vil sikre POV som uafhængigt medie for debat, borgerstemmer og ekspertanalyser.



25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

---

**POV.** INTERNATIONAL  
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG



# Marguerite Duras: Fra bjerget ser de andres liv så myreagtigt og formålsløst ud



Publiceret 01/05/2020 i Bøger/Kultur  
af **Christine Lind Ditlevsen**

LITTERATUR// ANMELDELSE – Batzer og co. har oversat og udgivet Marguerite Duras' *De små heste i Tarquinia* fra 1953, som med sin fortælling om forbrændt kedsomhed stadig har os noget at sige. Christine Lind Ditlevsen anmelder.

Man burde læse denne bog i august. Når sommeren ligger alt for varm som et vilkår på huden, og alt stræber efter skygge og vand. Den varme, som vi resten af året higer sådan efter men som sætter sig alt for tung på os, når den kommer.

Varmen ligger overalt i *De små heste i Tarquinia*, hvor Sara og Jaques i begyndelsen af 1950'erne har installeret sig i et hus i Syditalien sammen med deres lille søn og en ugidelig barnepige. Deres venner, ægteparret Ludi og Gini og veninden Diana holder ferie samme sted.

Ja, på hver eneste side holder de ferie, bader, spiser evindelige fisk, drikker campari – virkelig meget campari – mens de taler om, hvor kedelig og dårlig ferien er. Og jeg kommer til at tænke på Lars Bukdahls anmeldelse af Helle Helles debutbog: ”Der sker ikke en skid, men det er denne ikkeskid, der sker og sker”.

## Det myreagtige og formålsløse

Den smule mere end en ikkeskid, der sker i *De små heste i Tarquinia*, er til gengæld signifikant. Ud over varmen, der er en stor og vigtig daglig hændelse, fordi romanens mennesker lider under den konstant i både handling og ord, spiller en tragedie, der er hændt nogle dage før på bjerget, en rolle. Et par har mistet deres søn, der var minerydder, i en ulykke og sidder nu dag og nat og våger over deres søns itusprængte legeme, som de har samlet i en kasse. Et stærkt kontrapunkt til de yngre feriepars dovne kogthed.

Der er noget *Venter på Godot* over det sørgende par; stilstanden, hvorunder livets beskaffenhed kan erkendes. Fra bjerget ser de andres liv så myreagtigt og formålsløst ud.



Et par har mistet deres søn, der var minerydder, i en ulykke og sidder nu dag og nat og våger over deres søns itusprængte legeme, som de har samlet i en kasse. Et stærkt kontrapunkt til de yngre feriepars dovne kogthed.

---

Ingen af parrene er særlig lykkelige; Ludi og Gini skændes i ét væk. Men de er heller ikke særlig ulykkelige; de betragter den svagt blafrende lykke som et livsvilkår. Da Sara bliver forelsket og er sammen med en anden mand, er det blot en bekræftelse af mellemlykken, ikke en drastisk udvikling.

## Den brændende sol

Mellem campariafvasnkningerne og kedelige boulespil går vennerne med Gina i spidsen op på bjerget for at se til det ulykkelige par. Kan man ikke redde sig selv, må det blive de andre. Her sidder også købmanden, som har levet et langt og ulykkeligt liv, som også han fremstiller som et vilkår. Hans fortælling bliver en distraktion for den sørgende kvinde og en kommentar til det liv, de unge par lever.

Samtalerne, der flyder rigt mellem alle parter om mad, kedsomhed, kærlighed, børn, venskab og utroskab, er de mest lyksalige i romanen, fordi de er ægte, forvirrende og med pludseligt gyldne erkendelser iblandet de kedsommelige betragtninger. Som kold solcreme på sveden hud.

---



Mellem campariafvasnkningerne og kedelige boulespil går vennerne med Gina i spidsen op på bjerget for at se til det ulykkelige par. Kan man ikke redde sig selv, må det blive de andre.

---

Bogen minder mig med sin stemning om Françoise Sagens *Bonjour tristesse*, hvor velhavende mennesker bader og elsker under den brændende sol, mens læseren sidder med en klump i halsen. Og *Intet gælder* af Joan Didion, som også lader det afbrændte landskab spejle hovedpersonernes indvendige nedsmeltning.



## Duras' ikke-plotted

Jeg er altid glad for Duras, selvom jeg sjældent bliver glad af at læse hendes bøger. Deres personer er så distraete, og det er udmattende at være vidne til livets store dirren under deres udtryksløse cigaretrykning.

Seneste Durasbog, jeg læste, var en helt igennem forfærdelig læseoplevelse: *Ødelæg, siger hun*. Fire mennesker, der som i flere af Duras bøger, glider sammen og taler som med én stemme, omgås hinanden på et hotel/et sanatorium for nervøse og stressede (det er uvist). Gennem bogen bliver de henholdsvis tiltrukket og frastødt af hinanden, der ligger skyld, skam, sindssyge og indestængt lidenskab overalt, og personerne skriger umotiveret deres replikker ud.

---

“

Disse små heste viser sig at være et symbol, der sidst i bogen sætter en slags ord på, hvorfor parrene bliver ved med at leve sammen i mellemlykkens skygge.

---

Duras fortæller ultimativt mærkeligt i *Ødelæg, siger hun* – alligevel skal den nævnes i sammenhæng med *De små heste i Tarquinia*, fordi begge bøger er så lidt romanagtige. De opfører sig lige så uforudsigeligt og ikke-plotagtigt som livet, og det er fantastisk. Man læser ikke en bog, man er sammen med de mennesker.

Og til sidst titlen. Det varer længe inden de små heste i *Tarquinia* dukker op, og da de gør, er det i en bisætning i en fortælling om en rejse, Ludi engang var på. Disse små heste viser sig at være et symbol, der sidst i bogen sætter en slags ord på, hvorfor parrene bliver ved med at leve sammen i mellemlykkens skygge.

---

[LÆS ALLE CHRISTINE DITLEVSENS TEKSTER PÅ POV HER.](#)

Foto: Creative Commons.

Facebook kommentarer

0 kommentarer

Sortér efter



Tilføj en kommentar ...

---

[Plugin til Facebook-kommentarer](#)

# Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser,  
anmeldelser og essays i **POV Weekend** –  
hver fredag morgen.

**Det er gratis, og du kan tilmelde dig her**



**JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND**

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-  
profit medie.

**Har du mulighed for at støtte vores**

25 KR./MD. →

50 KR./MD. →

100 KR./MD. →

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

BATZER & CO

BOGANMELDELSE

CHRISTINE LIND DITLEVSEN

DE SMÅ HESTE I TARQUINIA

MARGUERITE DURAS

---

## DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

**Rakel Haslund-  
Gjerrild: Som at  
ligge i mørket og  
vente, efter  
jordens undergang**

**Om lidt sker det!  
Om lidt laver jeg  
lige det, jeg vil, og  
jeg er god til det**

**Spændende  
læsning om  
Tyrkiets  
magtkampe og  
stærke mand**



CHRISTINE LIND DITLEVSEN

SENESTE ARTIKLER

Christine Lind Ditlevsen (f. 1971) bor et sted,  
der er alt for småborgerligt til at blive afsløret

her. Tæt på en sø. Forfatterens store interesse er - udover at bevare sit familieliv - at aflive hverdagen. Disse to interesser kan i nogen grad siges at være modstridende.

#### Top 5

- 1: Tekster med vinger
- 2: En helt tom by tidligt om morgenen
- 3: Farven turkis
- 4: At opdage nye mennesker, bøger, musik
- 5: Kyoto (en drink)

Med fredag lørdag søndag (2015) var Christine Lind Ditlevsen nomineret til Bogforums Debutantpris 2015 samt Læsernes Bogpris 2016.

## Ugens overblik

---

**POV WEEKEND** samler hver fredag morgen ugens væsentligste debatindlæg, analyser, anmeldelser og essays i et skarpt ugebrev.

Det er selvfølgelig **HELT GRATIS** at modtage, og du kan uforpligtende tilmelde dig her →

**Emailadresse**

**Fornavn**

**Efternavn**